

KATHOLIKUS NÉPLAP.

BUDAPEST NOV. 23. 1848.

21. SZÁM.

Dicsőség Istennek a' magosságban, és a' földön békeség a' jóakaratu embereknek.

Lukács 2. r. 14. v.

Dicsértessék a' Jézus Krisztus!

A' budapesti ájtatos iskolákról.

Nehezére esik az minden embernek, ha illy zavaros időkben, midőn egyébkint is elég aggódni valója van, még legdrágább kineve, vallása miatt is félnie és szomorkodnia kell. Az alakítandó iskolák körül kardszagi és vörösberényi atyáinkfiai e' lap hasábjain igen alaposan, s igen jól elmondák észrevételeiket és méltó aggodalmukat. Én szívemből köszönöm kedves hitrokoninknak ez igazi katolikus szívből eredett nyilatkozatait. Vajha soha ne adatott volna ok illyetén félelemre! Bár ne kellene nekem is aggodalommal fölszólalnom. Örömet hallgattam volna, de attól kell tartani, miszerint ha a' baj egyszer gyökeret vert, annál több nehézségekkel járand annak kiirtása. A' „Katholikus Néplap“ utolsó számában a' „Közlöny“ hivatalos tudósítása után említést tettem arról, miszerint a' budapesti középiskolákban keresztény tudomány nem fogtanittatni, s'ajánlám, miszerint ez iskolákba, mint illyenekbe, ne küldjék hitrokonaink gyermekeiket. Bár az óta ez érdekekben tétetett némi rendelkezés, de mégis tekintvén e' rendelkezést is lehetetlen előbbi állításom — s' illetőleg óvásomnál nem maradnom.

Miben áll e' rendelkezés? Abban, hogy minden iskola hetenkint kétszer nyereud oktatást a' hittudományban 10-től 11 óráig. Ezt sem hivatalos tudósítás után tudom, hanem csak egy nyomtatott iven, melly a' tanulmányok osztály és óra szerinti fölosztását tartalmazza, esetleg olvasám. *) Én ugyan nem követelem részemre e' tudósítást, de igen méltán követelhetik a' szülők, kiknek igen is érdekekben van tudni az iskolák állapotát. A' „Közlöny“ hivatalosan kimondja, hogy a' vallási oktatás a' szülőkre hagyatik. Kiadta légyen a' ministerium kiszabta tanulmányokhoz az imént említett vallási oktatást nem tudom. Azt tudom, hogy az nem rendes tanulmány, vagy is olyan, minőnek hallgatására az ifjakat, kik között több gondatlan, könnyelmű, s' lomha 's' t. találtatik, törvényes uton szoritni lehetne. Ha elmennek az ifjak az előadásra, jól van, ha el nem mennek arról sem lehet tenni, és hova jutunk így! mi lesz olyan ifjakkól, kiknek szülőik nem laknak itt Budapesten, egy év lefolyta alatt! De ha mind elmennek is, hetenkint két óra vallásbani oktatásra igen igen kevés. Vannak az ifjak között, különösen az al-

*) Ez már hivatalosan is közzé tétetett e' napokban.
Szerkesztő.

sőbb osztályokban, nagyon gyengék, kiknek naponkint szükséges volna vallási oktatás, ha őket tanáruk alapos meggyőződésre akarja fokozatosan vezetni és szilárdítani. Mit taníthat egy tanár két óra alatt hetenkint a legjobb akarat és tehetségek mellett is, (mellyekkel hogy bír, kétkedni sem okom sem akaratom) különösen miután mindenféle tanokkal hallgatóinak esze előre lefoglalva van? De ha mind megjelennek is az előadásban, 's a tanító részéről szinte nincsen hiány, sőt az idő szűke okozta fogyatkozást ügyessége által kipótolja: mit használ mindez, ha az oktatási óra 10—11 közötti. Az ifjak 8 órakor mennek be iskolába és alig várják a tizórát, 's még ehhez egy óráig kellend a padon ülni. Ez gyenge ifjakra nézve egészségi tekintetben is rossz; de valljuk meg minmagunk, kik serdültebb korunkban ültünk egymásután háromórát iskolában, valljon voltunk-e ott oly vigyázat és figyelemmel mint egyéb tanórák alatt? valljuk meg egyáltalában a tanárurak, valljon nem ad-e elég dolgot rendben csendben tartani kislányokukat a második órában, mitmondjunk a harmadik óráról? hát a figyelem? Azt merem állítani, miszerint a tanár ur e harmadik órában egy negyed részét nem képes tanítványai fejébe önteni annak, mit első tanórában különben teendő vala. Így tehát e rendkívüli, időntuli, kevés ideig tartó vallási oktatás alig leend több a semminél. Aparentan vallási ismeretek veszedelmesebbek mint a semmi, mert többi tanulmányaikat alaposan, terjedelmesen, és jól fölosztott időben betanulták, a vallásra pedig csak imigy amugy tanították. Hitmegvetés az ilyen felszegtanításnak legbizonyosabb gyümölcse.— Hogy köznapon nem mennek templomba ifjaink az hivatalosan tudatva van, leend-e iskola után is imádkozás az új rendszer mellett, leend-

nek-e esztendőn attöbbször gyónások, és leend-e valaki, ki a nyugtalan ifjak erkölcsösségére föl vigyáz, fognak-e előadások történni a sz. bibliából, az a szülőknek tudokra adva nincsen. Így tehát az említett rendelkezés ad ugyan valamieskét, de sokkal kevessebbel mint gondolnók első hallásra. Komolyabb gondolkodás után olly leszállításon megy keresztül értékök ez oktatásoknak mint ama nagy kétgarasosoknak, mellyeken talán ötször találjuk fölírva 30 krajczár, és még sem adunk érettektöbbet mint 2 pengő krajczárt és egy kistöredéket.

De mi az egész iskolai ügyben leginkább fajhat, az, hogy így a katolikus alapítványokkal a status nem katolikus irányban rendelkezik. Mi szándok vezette az adományozókat ez iskolák alapításában okleveleik betűi eléggé hirdetik. Vagy elhiszi-e valaki, hogy egy becsületes keresztény katolikus adott volna olly iskolákra alapítványt, mellyekből a keresztény tudomány amugy egyszerűen kiutasítottik. Így teljesített-e az adományozó végintézkedése? Ha akar az álladalom mintá iskolát, am legyen, de azt sajátjából alapítsa, 's a különben egyenlő jogokkal bíró vallásfelekezetek már fonálló iskoláit hagyja törvényes kezekben. Mert valóban különös az, hogy az intézkedők azon kérdést: „hogy lehetne mintá iskolákat alapítani.“ amugy a legrövidebb uton, mindentovábbi tanácskozás nélkül olly leleményesen fejték meg, tudniillik, lefoglaljuk a katolikusok két legjelentékenyebb, mert az ország fővárosaiban létező, iskoláit, 's megvan oldva a csomó. Szépen vagyunk! mi az illy találekony főeknek nem igen fogunk kalapot emelni. Ha a lefoglalási vágy szállotta meg az intézkedőket, mit én soha helyeselni nem fogok, miért foglalták le egyedül a katolikusok iskoláit, 's miért nem egy-

szersmind lutheranus és kalvinista-
atyánkfiai iskoláiból is egyet? A tör-
vény kihirdette egyenlőség, mire kü-
lönben nagy a figyelem, illyesmit kö-
vetel. Akárhogy nézdeljük mi az in-
tézkedők ez eljárását, világos az, misze-
rint az intézkezők katolika alapítvá-
nyainkra kezöket kiterjeszték. Ők
nevezték a tanárokat, 's díjazásul a'
szerzetes ház javaira tesznek utalást.
Istenem! mennyire sérthetlennék ki-
vánjuk mi ez alapítványokat, és mégis
és még is! Vagy a' katolikus alapítók
szándokával úgy lehet bánni mint egy
egészen közömbös dologgal? Első te-
kintetre úgy látszik, miszerint ez in-
tézkező által valami különös betola-
kodás nem történt, minthogy az iskolák
most is azok kezén vannak, kiket az
alapítók sérthetlenn akarátja szerint
e' tanítási szabadalom és köteles-
ség különben is illetne mind ad-
dig, míg az alapítók szellemében 's
bátran föltehető akarátjok szerint
cselekednek. De vizsgálja akárki ez
eljárást 's az ebből fölmerülő követ-
keztetést, látni fogja, hogy e' betola-
kodás igen is nagy. Istenem! mi katho-
likusok mind a' mellett is, hogy az or-
szágot olly forrón szeretjük mint senki
más, olly szolgálatot teszünk neki, mint
akármelly más vallás felekezeti tár-
saink, 's az egyéb vallásnak összevett
számát sokszorosan meghaladjuk, mind
e' mellett sem birtunk olly hangosan
kiáltani, hogy azok, kiket a' dolog il-
let, meghallották volna.

A' haza veszedelemben van, test-
véreink a' táborban vannak, 's illy
időkben kell-e illy tetemes ujitással
előlépni? Mindenki azon hiszemben
volt, miszerint iskoláink maradnak mint
voltak mindaddig, míg Isten alkalmas
időket nem hoz ezek rendezésére.
Ezen hit következtében elhozták
gyermeküket távolabb vidékekről is
a' jó szülők, 's miután már itt voltak,
kimondatik, miszerint a' keresztény

tudomány itt nem fog taníttatni, hanem
a' szülők gondjára bizatik. Mit tegye-
nek most, intézkezőnek-e máskép?
Ez nem megy olly könnyen. Majd nem
azt mondhatnók, miszerint az ifjak illy
módon úgy jöttek az új hitmellőző isko-
lába, hogy méltán elmondhatjuk, mi
szerint itt bizonyos tekintetben rá-
tukmálás történt. És ti mindnyájan,
kik e' katolika hitellenes eljárásban
résztvettetek, Istenre kérlek, figye-
lembe vettétek-e hogy Budapesten
100,000-et meghaladó katolikus lakik.
Száz ezer becsületes, hazáját példásan
szerető és szolgáló katolikus polgár
nem érdemlett-e annyi figyelmet, hogy
mit ájtatos elődjei hitök érdekében
tettek, azt ti nekik nem megadjátok,
hanem csak meghagyjátok? Azért
igazságot, igazságot nekünk. 'S e'
méltányos kérelmet 's illetőleg köve-
telést addig ismételjük; míg végre sa-
ját lelkiismeretetek szava a' mi sohaj-
tásainkkal vegyülve füleitekhez elju-
tand. Minden vallásfelekezeti testvé-
reinkkel szeretetben, egyetértésben,
's bizadalomban akarunk élni és halni,
lángoló kebellet szeretvén kedves ha-
záinkat, de azért senki ne vegye rossz
neven, ha mi Isten és emberek előtt
igazságos ügyünkben szót emelni bát-
rak vagyunk. Mi ollyan nevelést,
mellynek nem a' vallás szolgál alapul,
hanem holmi mennyiség, latinnyelv-gö-
rögnyelv-'s több efféle tudomány, nem
akarunk, nem akarhatunk, mert az illy
alap nem szilárd, 's az egész épület
összeroskad az első megrázkodtatás-
kor, miként azonszobor, melyet Nabu-
kodonozor látott, melynek legalsó ré-
szei csak sárból készültek. A' buda-
pesti középiskolákban a' vallási ok-
tatás, minden boldogság biztos kut-
feje, csak amugy rendkívül, „jut, ha
marad“ módjára, egyes becsületes fér-
fiak irgalmából kapott egy talpalat-
nyi szállást! míg az imént említett
tanok rendesen, tüzetesen taníttatnak

Én meg nem foghatom, miért kellett az alsó osztályokban annyi órát adni a' mennyiség tanra, szükségesebb-e ez mint a' vallás? higgyétek el, ha valakinek kebelében vallásszilárdította lelkiismeretesség nem honol, az első alkalommal mennyiség-tanok ellen fog eszeledni az osztózkodásban. Minden becsületes katolikus inkább azon törekedett, hogy a' katolika egyház rövid története is fölvetessék iskoláinkban, minthogy a' szentirási történet csak az Apostolok osztlásáig vezet, az óta pedig annyi századokon át, hogy jutott hozzánk le Istenkésztő országa a' rom. katolika egyház, arról mi sem tanított. Ezt sohajtottuk és méltán, mert a' katolika egyházat ama lángoló és mindent eltűrő fiúi szeretettel, mellyre az érdemes, csak az szeretheti és tisztelheti, ki tudja ama viszontagságokat, mellyeket ez egyház annyi elszámolatlan ellenségei között a' világ végezetéig vele levő Szentlélek segítségével által dicsőségesen kiállott. Történeten adatik elő, de szeretetünk tiszteletünk, örömeink és szomorúságaink választott tárgya, ősegyházam, a' te történeted nem lelkesítheti gyermekeid fogékony kebelét! Meglehet, a' pogány hajdankor mesés isteneinek erkölcsrontó kalandjai elmondanak iskoláinkban, de hitbajnokaink dicső tettein a' feledékenység fátyola fog vesztegleni! Vallás-tanunkat a' kegyelem küszöbére vissza toltátok, szentirási és egyháztörténetünket figyelemre sem méltattátok. Sz. Kalasantius József nem illy szellemben működött! Ugyan, ezután is ájtatos iskoláknak hívjuk-e budapesti iskoláinkat? Tisztelet, becsület az ájtatos rend igen sok érdemes tagjainak, kik hisszük, nem fogják rossz néven venni, hogy szívünk aggodalmait épen azon iskolákról kell elmondanunk, mellyekben ők tanítanak. Örömet el-

hiszzük, hogy hitünket, egyházunkat szintugy szeretik, mint mi 's így szavainkat megfogják érteni.

Igy állunk budapesti középiskoláinkkal, melly állásunkat tudnunk kell, mert hogy hitünkkel saját iskoláinkban illy önkényesen bánják akárki is, az még is fájdalmas. Azért most tegyétek azt, mit jelen körülményeink között tenni lehet, tudnillik adjátok gyermekeiteket keresztény katolikus szellemben nevelő iskolákba. Vagy ha ezt nem tehetitek, magatok pótoljátok e' hiányt. Lehet, e' figyelmeztetésem sokaknak nem fog tetszeni, de én igen is tudom mit beszélek. Legyetek igazságosok, 's minden jól leend. Szavaimban ne azt vizsgáljátok ki, hanem mit mond, hisz az ezüst huszas, az igazság, ugyan azon értékkel bír, akár azt fiatal akár öreg kéz nyujtsa. Most Isten szent áldása és békessége mindnyájunkkal.

Zalka János.

A' h u s z á r o k r ó l.

Azt mondják, hogy a' régiek
Voltak csak derék vitézek!
Hogy a' magyar most már gyöngé,
Oda régi vitézsége!

Micsoda? Hát ki mondja azt?
Hadd nézzük szemközt a' pimaszt!
Jöjjön idebb ha lelke van,
Nézzen szét harcсорainkban.

Nézzen meg egy magyar huszárt,
Kinek még a' golyó sem árt!
Ki előtt senki meg nem áll:
Mert minden vágása halál!

De ő mint a' szikla ugy áll,
Egy világért sem reterál!
Az álgyuknak bömölése,
Neki csak szunyog döngése.

Ha riadót fujnak neki
Lovát sarkantyuba veszi.
Egyet pödörint bajuszán:
'S hanyatt esik három uhlán.

És ha a' huszár haragos.
Nyullá lesz a' daragonyos.
Nyargal mint csak lova bírja
Még a' huszár le nem vágja.

Mutatja a' huszári kar,
Hogy még nem gyöngé a' magyar.
Ki nem hiszi, próbálja meg,
Huszárinkat futtassa meg.

Olly katona mint a' huszár
Nincsen a' merre a' nap jár.
Az Isten is megörvendte
Hogy a' huszárt teremtette.

Szabó Imre.

Kalocsáról.

Egyházi élet. Az ó testamentomban olvassuk az istenfelő Tobiásról, hogy sokszor elhagyván ebédjét is a' holtak eltemetésével foglalkozott; melly alkalommal, hogy lelkükért is imádkozott, kétséget nem szenved: hiszen tudjuk, hogy az Isten választott népénél azon ajtatos szokás divatozott, hogy míg alamizsnát is szedtek 's az elhottak lelkeikért áldozatul felajánlották; miről a' Makabaeusok 2-ik könyvében (12. rész. 43—46. vers) világos példát olvasunk, mikép t. i. Judás fővezér elhunyt vitézeinek lelkeikért 12 ezer ezüst drachmát szedett össze és Jeruzalembé küldötte, hogy bűneik bocsánatjára áldozat mutattatnék be az Istennek: mert ugymond ezen sz. könyv 46 versben: Szent és üdvösséges gondolat a' meghottakért imádkozni, hogy bűneiktől megszabaduljanak. Egy böles közmondás

pedig azt tartja hogy az élőket abbul ismerni meg, a' mikép bánnak halottaikkal. Ha csak ebből is akarnának megítélni bennünket katolikusokat elleneink, meg kellene vallaniot, hogy nem érdemeljük azon rágalmakat, melyeket ránk és anyaszentegyházunkra költenek, melly a' meghott hűvek iránt élénkbe szabott kötelességeinkben is szent gyakorlataiban is megmutatja, hogy az emberi szívet jobban ismeri, és szentebb vágyainak sokkal inkább megfelel, midőn a' halottaiból feltámadt Üdvözítőnek keresztjét állítja elhunyt hűveinek sirjaik fölé, mintegy kezességül hogy ők örökre meg nem holtak; kezességül, hogy tőlünk egészen el nem szakadtak, hanem Krisztusban testvéreink maradtak, 's ugyanazon szt. keresztben hinni és reményleni meg nem szüntek, mellyen mindnyájunknak üdvössége megszereztetett; midőn bizonyos napokat rendel, melyekben emlékeztet, hogy a' szentek egységének lánczát, a' halál még nem szakíthatja, 's egyetemben int, hogy keresztény testvéri kötelességünket bűnös lelkeikert való imádságban, alamizsnázkodásban, sz. Mise szolgáltatásban és egyéb jóságos cselekedetekben irántuk teljesítsük. Bizonyára, jó anyának kell annak lenni, ki mag' sirba szállt gyermekeiről is így gondolkodik!

De jó embereknek is kell lenni azoknak, kik halottaik iránt ezen kötelességeiket lelkiismeretesen teljesítik. A' buzgó kalocsai hűvek nem vágnak ezen dicséretre; mert ők tudják, hogy minden dicsőség csak az Isten illeti; de példájuk talán másutt is buzgó követőkre fog találni; azért keresztény testvéreim! ne sajnáljátok e' néhány sort figyelmével olvasni és szívetekre venni.

A' jámbor hagyományok szerint, Tobiásnak főlebb említett példája már Konstantin elsőkeresztény császárnak

szívére is hatott, minthogy ezen buzgó fejedelem 336-ik esztendőben egy több ezerekből állott halotti társulatot alakított, mellynek czélja volt a halottak tisztességes eltemetetését eszközölni, egyszersmind lelkeikért imádkozni. A halotti társulatok tehát e szerint már 1500. esztendők óta divatoznak a kath. egyház kebelében. Divatoztak ezek édes hazánkban is egykor; de néhány évtized óta, miután letiltattak, mármár feledékenységbe jutottak a hívek között. De mivel az emberi szívnek olly jól esik, ha elhunyt rokonai, és Krisztusban testvérei iránt való szeretetét a siron tulra is kiterjeszheti, ezen jámbor társulatok, megszűnván a tilalom, ismét feléledezni kezdenek. Tudok több illy társulatokat hazánkban: de most csak a kalocsaiakról és azok szerkezetéről szólok. — Négy év óta Kalocsán négy halotti társulat keletkezett. Mind egyike 200 tagból áll: mind egyiknek van magaválasztott véd szentje azaz: Patronusa, kinek napján az élő és ismét bizonyos napon a megholt tagtársokért énekes sz. misét szolgáltának s arra valamennyien lelkiismeretesen megjelennek. Van minden társulatnak különös fekete zászlója, és két fekete festett nyeles lámpása, mellyek a tagtársak temetése alkalmával használtanak. Maguk a tagok viszik tagtársuk hülttetemeit: a többiek buzgó ének és imádság közt kísérik a temetőbe. Minden társulat tizedekre van felosztva, és az illető tizedesek tudatják a többi 9. tagokkal a temetés, vagy tartandó isteni tisztelet idejét. A társulat keletkeztével minden tag 50. váltó karjczárt, vagy is egy huszast fizet, a közpénz tárba, az így összejött 66. for. 40. kr. pengőpénzből került ki a pénzláda, a fekete zászló és a két lámpa, a többi a megválasztott pénzkezelők gondjára bízatik, kik arról számolni és az összegyűlt tagok-

nak a készpénzt felmutatni tartoznak. A megholt tagtárs fölött a tagok imádság és énekek közt virasztanak, kinek tisztességes eltemetésére 30. váltó forint jár a közpénztárból, mellyet az élő tagok 9. krajczárjával abba vissza fizetnek. Minden megholt tagért, mielőtt hülttetemei eltakarítatnának sz. mise szolgáltatik, mellyre a tagtársak megjelenni kötelesek. — A keresztény vallásosság és jámborság előmozdítása levén a társulatnak czélja, abba mindenki kor és rangkülönbség nélkül felvétetik, kivévén az erkölestelen feslett életűeket, ha csak igaz megjobbulásukat nem ígérk. Hogy a társulatnak röviden elősorolt szabályait helybeli buzgó plebanos urunk f. t. Bedesula Tamás kanonok helybenhagyta és megerősítette, azt nem is kell említenem. Ügyeiket egyébiránt a társulatok függetlenül maguk intézik, ha valamiben fenakadnak, kérik ki pásztori tanácsát és utbaigazítását. Mondjátok meg keresztény testvérek! már nem valóban szép, nem szívemelő, nem vigasztaló, nem követésre méltó-e a kalocsai hitrokonaiknak ezen buzgóságuk. Én mind a négy társulatba kész volnék beiratkozni, ha mindnyájan befogadnának; hisz csak annál kevesbbé lenne rám aggságos végső órára gondolni, minél több hitrokonaiknak résztvevő imádságaikra számolhatnék, ugy is vajmi sok bűnökkel terhelt lelkeimért; — azután még illy tisztességes temetésben is részesülnék hült tetemeim! — néhány huszasért. Már az csakugyan tetemes nyereség lenne mind lelkeimre mind testemre. Így levén lelkesülve a kalocsai hívek a halottak napja is ez idén szokottnál nagyobb buzgósággal és ünnepélyességgel volt megülve. Nagyszerűségét a hívek ezerei és valódi buzgóságuk tevé, kik jó előre figyelmeztetve levén a szándékolt isteni szolgálat orájáról a lehető legnagyobb számmal, még a

legt
szes
hog
is m
után
de a
buzg
eng
pro
a' né
van
bus
más
szet
ime
min
szol
mie
eső
erk
kőn
álló
ról,
tün
kon
kov
ura
kép
köv
sze
kec
buz
kel
tar

ugy
kal
vül
ezo
tár
lat
tár
To
tag
je-
go
fé
50

legtávolabb eső fiók pusztákról is öszszesereglettek; magában értetődven, hogy a' halotti társulatok sőt czéhek is megjelentek. A' halotti sz. mise után a' temetőbe valának indulandók; de az eső lanyhazni kezdett; a' hivek buzgóságának mindazáltal örömost engedett buzgó plebánusunk, és a' processiót megindítja, a' kántorokat a' népsokasága miatt több felé felosztván, kik azonban mindnyájan azon egy bus ének hangoztatása mellett egymással öszzetartottak. A' látvány nagy-szerű és komolyan megható volt. És ime milly kegyes az ég! úgy látszik, mintha az ur csak próbálni akarta volna szolgálóinak állhatatosságát; meri' mielőtt kiértünk volna a' temetőbe: az eső megszűnt, sőt kiderült. Itt meg érkezvén buzgó plebános urunk rövid könyörgés után a' kápolna oldalában álló szoszékre fellép, és szól a' halál-ról, és annak bustanyájáról. Mit éreztünk mindnyájan; azt egymás arczainkon olvastuk. A' sz. beszéd után Flakovits András egyike a' buzgó káplány uraknak énekes gyászmisét tartott a' kápolnában, — mellynek végeztével, következett a' temetőnek közös be-szentelése; és a' hivek, — mindenki kedveseinek sirját felkeresve, — buzgó imádságok közt könyesszemek-kei rótták le egyenkint övéik iránt tartozó keresztényi kötelelsségöket.

De nemcsak a' holtaknak, hogy ugymondjam, hanem az élőknek is van. kalocsán Mária sz. szive társulatán kívül, még egy igen szép 's pedig épen ezen háborúságos időkben keletkezett társulatjok, és ez a' hajadonok társu-lata, melly szinte 200. tagból áll, a' társulat véd szentje az őrző angyal. Továbbá van egy pénzkezelője, kit a' tagok atyjuknak neveznek, és 4 segédje. A' köz pénztárból mellyet a' tagok gyűjtenek öszsze minden hajadon férjhez menetele, vagy halála esetére 50. váltó forintot kap a' több tagtárs-

nek által 15. krajczárjával viszapóto-landót. A' társulat czélja a' szűzi sze-mérem és tisztaságnak előmozdítása levén; gyanús magaviseletű hajadonok felnem vétethetnek. Ezen jámbor tár-sulat f.é. Május 29-én lepétt életbe, 's lön ünnepélyes isteni szolgálat mel-lelt buzgóságában meg nem fogyó plé-bános urunk által egyházilag felolvas-va 's meg alapítva. Megható volt a' li-liomi fehérben öltözött koszorúkkal ékesített tagtársnékat szülőik ki-séretében az ur oltára körül szem-lélni, 's midőn mintegy bevallot-ták, hogy ők azon anyaszentegy-háznak hű leányai akarnak lenni, ki-nék szűz volt szerzője, szűz nagy asszonya, szűzek apostolai, szűz ön-maga! — Evangéliom után komoly, de atyai szavakat mondott plebános ur a' tagtársnékhoz, kik azokat komoly fi-gyelemmel hallgatták és mélyen szí-veikbe vésték. — Milly jótékony ha-tású ezen társulat, már több szegényebb sorsu becsületes hajadon tapasztalta.

Még valamit Kalocsáról. Mindszent napján bíró választás volt nálunk is. Az egész városi tanács kettőt kivéve az isten szolgálat után megújítatott. De nem is ezt akarom én elmondani, hisz ez mindenütt megtörténik; de azon keresz-tény bírósághoz illő készséget akarom megemlíteni, mellyel az új tanács sz: Imre hercegnapján a' hivatalbeli esküt a' számára mondott sz. mise alatt az evangélium után égő gyertyával kezé-ben példás buzgósággal letette.

Az eskü letétel után a' plebános urunk ismét fontos szavakat mondott a' tisztas tanácsnak ugy nem különben a' jelenlevő községhez; megfejtvén, melly kölesönös kötelelsségeik vagy-nak egymásiránt az előjárók és aláren-delteknek. Ezt azért is említettük fel, mert a' nyáron voltak itt némelly urak, kik nemzetöreinket, amugy rövid uton akarták felesketni; de a' jó nemzetö-reink jó katolikusok is akartak ma-

radni és már ők csak fel nem esküdtek, míg a' zászló pap által fel szentelve nem volt. Ők azt tartják, hogy hazájához igazán hív csak az lehet, ki hív marad Istenéhez és szl. hitéhez. Isten áldja meg őket. —

Az imádkozó gyermek.

Teréz, egy szegény özvegy, bizonyos nap reggelén így szólta meg öt neveletlen gyermekét: **Edes gyermekeim, én nektek ma reggel mit sem adhatok enni! Nincs kenyérem, nincs lisztem, nincs egyetlen egy tojásom is a' házban. Nekem mindig annyi bajom van veletek, hogy alig szerezhettek valamit. Kérjétek tehát a' jó Istent, hogy rajtunk segítene, mert ő gazdag és hatalmas, és ő maga mondja: „Kiáltsátok hozzám a' szükségben és titeket megszabadítalak.“**

A' kis Keresztély, ki alig számlált hat évet, eh gyomorral és igen szomorodva vette útját az iskola felé. A' templom nyílt ajtaja előtti ment el az utja s'óoda betérve az oltár előtti letérdelt. Minthogy a' templomban senkit sem látott, tehát hangosan imádkozék: „Szerelmes Atyánk a' mennyekben! Nekünk gyermekeknek már semmi enni valónk sincs. Anyánknek nincs kenyére, nincs lisztje, de még egy tojása sincs. Adj csak valamit ennünk, hogy edes anyákkal együtt éhen halnunk ne kelljen. Ah, igen, segíts rajtunk! Hiszen te gazdag és hatalmas vagy, és rajtunk könnyen segíthetsz. Hiszen te ezt nekünk megígérted, tehát tartsd is meg szavaidat.“

Igy imádkozék Keresztély az ő gyermeki együgyűségében, és azután az iskolába ballagott. Midőn haza jött, az asztalon egy nagy kenyér, egy tál liszt és egy tele kosárka tojás tünt

szemébe. „Nos, hála Isten,“ kiálta ő fel örömmel: „Isten, meghallgatta az én imádságomat.“ Anyám, egy angyal hozta-e mindezt nekünk az ablakon keresztül?

„Nem,“ monda az anya, „de az Isten imádságodat még is meghallgatta. Midőn te az oltárnál imádkozál, a' tisztartónó elrúszoszott imaszékében ült. Te nem láthattad őt, de ő látott téged és hallotta is imádságodat. Azért küldötte ő mindezt nekünk: ő volt az angyal, a' ki által Isten mi rajtunk segített. Rajta, gyermekek, adjatok hála az Istennek, legyetek vidámok — és soha sem felejtsetek el éltetek folytában e' szép modatot:

Ha hő szived bizalmát Ő életed veszélyn
Istenbe helyezed, Csodásan átvezet.

A' fiatal almafa.

Imre és Sarolta mindig arra törekedtek, hogy szüleiknek örömet szerezzenek. Egykor a' kerti dolognál segítettek nekik. Ekkor mondá az atya: „Itt e' szögletben, még egy fának kellene állni. Rajta kellennem, hogy valahol egyet szerezzek.“

Minthogy az atyának születésnapja közelegne, tehát a' jó gyermekek titkon egy szép alma esemetét vettek, és avval az orvendetes napnak előestéjén a' kertbe lopóztak, azt beültetendők.

„Mint fog edes atyánk örülni,“ mondák egymásnak. „ha holnap a' kertbe jó, és a' szép almafácska szemébe otlík!“

Sarolta a' esemetét tartotta, és Imre az ásóval a' földet hányta föl. Ekkor recsegett és csengett, csillámlott és ragyogott egyszerre valami a' földben. Imre az ásóval egy eserep edényt tort össze, mellyben több arany- és tomérdek ezüst pénz volt elásva, és most a' tiszta holdvilágban tündökölték.

„Egy kincs! egy kincs!“ kiáltanak a' gyermekek örömmel, rögtön szüleikhez siettek, és szerencsés találmányokról tudósíták őket.

Az atya mondá: „Isten a' ti szülőitek iránti szeretetét szíveteknek megjutalmazta, kedves gyermekim: Mért ő a' gyermeki szeretetet mindig megjutalmazza, ha mindjárt nem is mindenkor illy különös módon. Maradjatok tovább is jó gyermekek, és Isten arany és ezüstnél jobb kincset fog adni nektek.“

A' gyermekeknek, kik szeretve
Szüleik szívből tisztelik,
Az Isten a' mennyekben udvot,
A' földön áldást ad nekik.

Megjelenik a' lap hetenkint egyszer, esötörtökön, egy iven. Előfizetési díj félre Budapestén kihordással 1 for. Vidékre postán, borítékban 1 for. 20 kr. p.p. Egyes számnak ára 3 ezüst kr

Előfizetést Pesten Eggenberger könyvárus is elfogad, kinél egyes számok is kaphatók.
Kiadja „a' jó és olesó könyvkiadó társulat.“

Felelős szerkesztő: Szabó Imre.